

Pies przeciwpancerny

Psy przeciwpancerne, znane również jako psie miny, to psy z założonymi uprzężami zawierającymi materiały wybuchowe, które były trenowane we wbieganiu pod pojazdy gąsienicowe.

Psy przeciwpancerne, znane również jako psie miny, to psy z założonymi uprzężami zawierającymi materiały wybuchowe, które były trenowane we wbieganiu pod pojazdy gąsienicowe (a zwłaszcza czołgi) nieprzyjaciela. Gdy pies wchodził pod czołg, łamał przymocowaną do jego grzbietu antenę i włączał zapalnik, który detonując materiał wybuchowy wysadzał psa i niszczył pojazd gąsienicowy.

ZSRR

Takie psy były szkolone przez Rosjan podczas II wojny światowej, by zostać użyte w walce przeciwko niemieckim jednostkom pancernym. Na początku wojny istniał jeden centralny ośrodek szkoleniowy dla psów przeciwpancernych Armii Czerwonej. Instruktorzy z armii radzieckiej trenowali psy poprzez umieszczanie mięsa pod stojącymi z włączonymi silnikami gąsienicowymi ciągnikami artyleryjskimi, zachęcając głodne psy aby podbiegały do pojazdów od tyłu i wchodziły pod nie by wyciągnąć mięso.

Uczestniczący w szkoleniach psów-min behawiorysta Kruszinski stworzył kryteria wcielenia psów do służby: wybierano psy wyjątkowo pobudliwe (łatwo podniecające się) i bardzo ruchliwe. Jednak te cechy można było zbadać dopiero wtedy, gdy psy przeszły już szkolenie przeciwczołgowe. Przeprowadzano specjalne testy mierzące jak łatwo można było pobudzić konkretnego psa oraz mierzące jego aktywność fizyczną.

W roku 1941 powołano jednostki specjalne (*spec-służba*) przeznaczone do zwalczania czołgów przeciwnika. Każdy oddział składał się z czterech kompanii ze 126 psami w każdej kompanii; w każdym oddziale specjalnym znajdowały się 504 psy. Podczas II wojny światowej w armii radzieckiej sformowano dwa pułki psów specjalnego przeznaczenia i 168 niezależnych oddziałów, batalionów, kompanii i plutonów.

Zastosowanie bojowe

Istnieje tylko jedna potwierdzona przez historyków relacja dotycząca skutecznego zastosowania bojowych psów przeciwpancernych. Atak z psów na kolumnę niemieckich czołgów udał się, gdyż:

1. było to pierwsze zetknięcie żołnierzy niemieckich z tego rodzaju bronią;
2. żołnierze niemieccy zupełnie zignorowali grupę kręcących się koło ich pojazdów psów z sakwami na grzbietach, gdyż wzięli je za zagubione psy łącznikowe szukające swojej jednostki.

Gdy tylko żołnierze niemieccy przekonali się, że to psy były przyczyną eksplozji pozostałe zwierzęta zostały natychmiast zgładzone i rozbrojone, a inne niemieckie jednostki pancerne zostały ostrzeżone za pomocą radia.

Psy przeciwpancerne miały bardzo niewielką skuteczność bojową - z wielu powodów:

1. praktycznie niemożliwe było odtworzenie bardzo ważnego dla psów zapachu czołgów nieprzyjaciela ze względu na stosowanie przez Niemców innego paliwa, smarów, farb itd., przez co czołgi niemieckie były dla psów „obce zapachowo”;
2. warunki panujące na polu bitwy, hałasy, zapachy i zamieszanie, wystraszały psy lub je dekoncentrowały;
3. psy przeciwpancerne w warunkach bojowych nie od razu wbiegały pod czołg przeciwnika, lecz najpierw

krążyły wokół niego zbierając odwagę i zastanawiając się, czy to właściwy cel (patrz punkt pierwszy), co powodowało, że stawały się łatwym celem dla broni pokładowej, granatów lub broni osobistej obsługi pojazdu pancernego;

4. psy nie były uczone agresji w stosunku do żołnierzy niemieckich, co powodowało, że głodne psy można było zwabić za pomocą jedzenia i rozbroić.

Podczas faktycznej walki zwierzęta znacznie chętniej wbiegały pod pojazdy rosyjskie niż niemieckie, a więc nie można ich było spuszczać w pobliżu pojazdów radzieckich. W 1942, kiedy właśnie przez nieprawidłowe użycie psów cała radziecka dywizja pancerna została zmuszona do wycofania się z bitwy, Rosjanie zaprzestali używania psów przeciwczołgowych na większą skalę, a centralny ośrodek szkoleniowy Armii Czerwonej został zamknięty.

Radziecka propaganda

Zdaniem radzieckiej propagandy psy przeciwpancerne miały znaczący udział w wielu największych bitwach II wojny światowej, między innymi pod Moskwą, Kurskiem, i Stalingradem i zasłużyły na udział w Paradzie Zwycięstwa na Placu Czerwonym w Moskwie. Radziecka propaganda sukcesu psów przeciwpancernych miała 3 główne cele:

1. zwiększyć stres załóg czołgów niemieckich zamkniętych w ciasnych i posiadających niewielką widoczność wnętrzach czołgów;
2. skłonić załogi niemieckich czołgów, aby celem zwiększenia widoczności otwierały włazy w swoich pojazdach stając się łatwym celem dla snajperów;
3. przekonać swoich wrogów obecnych i przyszłych o skuteczności tej broni, zmuszając je do wynajdywania środków zaradczych, jak i zachęcając do otwierania własnych ośrodków treningowych dla psów przeciwpancernych.

III Rzesza

W roku 1944 w związku z katastrofalnym brakiem broni przeciwpancernej na froncie wschodnim, przywódcy wojskowi III Rzeszy, założyli szkołę psów przeciwpancernych Waffen SS. Nie zachowały się jednak żadne dokumenty opisujące działalność tej szkoły, ani opisujące działania niemieckich psów przeciw czołgom aliantów.

Psy przeciwpancerne po II wojnie światowej

Powojenne modernizacje czołgów oraz opracowanie nowych, bardziej skutecznych broni przeciwpancernych wykluczają masowe użycie psów przeciwczołgowych w przyszłych konfliktach zbrojnych.

Bibliografia

- Pile, Stephen (1979) *The Book of Heroic Failures* i *The Official Handbook of the Not Terribly Good Club of Great Britain* - Penguin Books.
- Dog Anti-Tank Mine, *Soviet-Empire.com*. z 20 maja 2005.

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Pies_przeciwpancerny . Tekst udostępniany na [licencji Creative Commons: uznanie autorstwa, na tych samych warunkach](#)

Autor: Wikipedia.pl

Przedruk ze strony: http://pl.wikipedia.org/wiki/Pies_przeciwpancerny

Artykuł pobrano ze strony eioba.pl